

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Դավաճանության գոհ

(Իմ վաղամեծ ընկ. Ն. Բաբաջանյանի հիշատակին)

Ավա՛ղ, դու մեռար, թանկագին ընկե՛ր,
Բայց մեռար, որպես մի գոհ շարատանջ.
Ո՛հ, ինչո՞ւ խաբված՝ դու սիրանվեր,
Բացիր քո սիրտը ամենքի առաջ,

Ինչո՞ւ մանկական անկեղծ հավատով
Դու ձեռք պարզեցիր դավաճաններին,
Եվ եղբայրական անձնագոհ սրտով
Համբույր դրոշմեցիի շար շրթունքներին...

Ինչո՞ւ չարանենգ խաբեբայության
Դու գոհ բերեցիր քո սուրբ խորհուրդներ...
Եվ քոն մարդկանց կեղծ մտերմության
Դու ընծայեցիր և՛ հավատ, և՛ սեր:

Մի՞թե ծանոթ չէր քեզ այս բիրտ աշխարհ,
Այս անվերջ ծովը դառնությունների.
Ուր ազատ միտքը, ազատ գաղափար,
Ո՛ղջը գոհված է գազիր կրքերի...

Ուր ստրկությունը, որպես կոտ շղթա,
Խեղդում է և՛ սիրտ, և՛ վեհ ձգտումներ,

Ուր սև նենգության թույնը անխրնա
Մարդկային կյանքը դարձնում է ավեր:

Ուր չկա անկեղծ ո՛չ մտերմություն,
Ո՛չ բուռն ձգտում անձնագրության,
Ուր անարգված է սուրբ ճշմարտություն,
Եվ փառքը շիջած առաքինության...

1888, 25 մարտի